

Arrest

nr. 192 869 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2017 tot weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging (visum type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat Mr. R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2016 dient verzoekster, die de Eritrese nationaliteit heeft, bij de Belgische ambassade te Addis Abeba (Ethiopië), een aanvraag in tot afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging (type D) met haar voorgehouden echtgenoot dhr. G.G.T., eveneens van Eritrese nationaliteit, die op 25 augustus 2015 als vluchteling werd erkend. De visumaanvraag wordt onderzocht in het kader van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 28/07/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van N.A.G., geboren op 06/07/1994, van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, G.G.T., geboren op 05/06/1993, erkend vluchteling van Eritrese origine, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 15/02/2014 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde; Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

In zijn asielaanvraag verklaarde de echtgenoot gehuwd te zijn met de aanvraagster sinds 15/02/2014 en dat dit huwelijk ook geregistreerd werd. De aanvraagster daarentegen legt enkel een document van een religieus huwelijk voor en stelt dat het huwelijk nooit werd aangegeven bij de Eritrese autoriteiten.

Volgens de verklaringen van de aanvraagster hebben ze na het huwelijk 2 weken samengewoond. De man vertrok vervolgens op 01/03/2014; dit was ook de laatste keer dat ze elkaar zagen.

Pas toen de man reeds in België was, nam hij opnieuw contact met haar op (de man arriveerde op 01/07/2014)

Uit het interview blijkt verder dat de vrouw een algemene kennis heeft over de echtgenoot. Onze dienst merkt wel op dat volgens de vrouw de naam van haar schoonvader G.G. is; de man zou bovendien volgens de vrouw in België zijn. Uit nazicht is gebleken dat de man gekend is bij onze dienst onder de naam G.D.G. en dat hij naar België kwam op basis van een gezinshereniging met een minderjarig kind (waarna hij een asielaanvraag indiende in België). Dit kind wordt niet vermeld door de vrouw.

In zijn advies van 09/05/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

Het document dat als huwelijksakte moet dienen is een certificaat van een kerkelijk huwelijk. Echter om officieel geldig te zijn dient dit huwelijk steeds te worden geregistreerd bij de burgerlijke stand. In casu blijkt niet dat het huwelijk werd geregistreerd bij de burgerlijke stand. Een louter kerkelijk huwelijk kan dan ook niet het bewijs leveren van een geldig huwelijk.

Zuiver gearrangeerd huwelijk: betrokkenen hebben mekaar voor het huwelijk niet gezien. Het huwelijk werd gearrangeerd door de familie. Meneer verklaart echter dat hij haar al kende omdat ze uit hetzelfde dorp kwam. 2 weken voor het huwelijk heeft hij haar gezien en gesproken. Een week nadien zag hij haar terug bij het passen van de kledij. Daarna pas op de huwelijksdag. Er is dus amper kennismaking geweest voorafgaand het huwelijk. Dit kan dan ook moeilijk als een ernstig huwelijk beschouwd worden.

Er was enkel een ceremonie in de kerk, in aanwezigheid van de ouders en wat vrienden. Het huwelijk werd niet officieel geregistreerd. Er was geen feest volgens de vrouw terwijl de man verklaart dat er de dag voordien wel een feest was. er waren geen cadeaus volgens de vrouw terwijl de man zegt dat hij als cadeau geld kreeg. Er zijn geen foto's volgens de vrouw terwijl de man zegt dat die er wel zijn maar dat hij ze niet kan tonen omdat ze nog in Eritrea zijn.

Geen huwelijksleven: na het huwelijk hebben ze gedurende 2 weken samengewoond in het huis van de ouders van de man. Meneer vertrok op 01/03/2014 uit Eritrea; sindsdien hebben ze mekaar niet meer gezien. Van een huwelijksleven is er dus geen sprake meer geweest. Pas toen hij in België was heeft hij haar opnieuw gecontacteerd.

Amper relatiebewijzen: de smartphone van de man bevat een aantal berichten die hij met zijn vrouw zou hebben uitgewisseld maar de oudste communicatie dateert van 06/03/2017. Hij maakt soms geld naar haar over via personen die hij niet kent.

Betrokkene hebben maar een beperkte kennis van mekaars achtergrond en personalia. Mevrouw weet niet hoe het met de gezondheid van de man is. Ze weet niet over zijn levensomstandigheden in België. De man weet niets over de zus bij wie mevrouw nu verblijft in Ethiopië. Hij weet evenmin hoe ze naar Ethiopië is gereisd noch hoe ze dat betaald heeft.

De vader van de man kwam via een gezinshereniging met een kind naar België op 17/07/2016. Hij verblijft echter niet meer op hetzelfde adres als dit kind. Op 19/09/2016 vroeg hij asiel aan. Het uiteindelijke doel is het verblijf in België van zo veel mogelijk familieleden. Immers wachten de moeder, broers/zussen in een kamp in Ethiopië tot hun visum ook kan worden geregeld.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 10, § 1, eerste lid, 4° en 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 18, 21 en 27 van het wetboek inzake internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel,

In casu is artikel 10 vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 10 § 1, alinéa 1, 5° verwijst naar de voorwaarden voor geregistreerd partnerschap, ondermeer dat de partners bewijzen dat zij mekaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren van regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en mekaar drie maal ontmoet hebben.

Verzoekster stelt dat zij aan de voorwaarden van vermelde artikel beantwoordt.

Vermelde artikels houden op zich overigens ni et een critérium beoordeling van de intentie om een gebonden leefgemeenschap te vormen in.

Verzoekster stelt dat er in casu een discriminatie is voor wat betreft de beoordeling van haar huwelijk, vergeleken met de beoordeling van het critérium 'duurzame en stabiele partnerrelatie' van artikel 10 § 1, alinéa 1,5° vreemdelingenwet.

In casu wordt onmiskenbaar het bewijs geleverd dat vereist is voor de erkenning van een partnerrelatie.

Verzoekster kent haar echtgenoot minstens sedert januari 2014, maar in feite reeds van voorheen daar zij uit het zelfde dorp afkomstig zijn.

De aanvraag visum dateert van 28 juli 2016, dus ruim twee jaar nadat zij huwden zodat het vaststaat dat de relatie beantwoordt aan de voorwaarde van twee jaar kennis en contact. Zij zijn inderdaad permanent met mekaar in contact gebleven na het huwelijk (zie ondermeer bijgevoegde stukken communicaties en storten geld). Zij hebben mekaar in de periode voorafgaand aan het huwelijk en direct na het huwelijk minstens drie maal ontmoet, maar in feite enkele weken.

Verzoekster stelt dat het een discriminatie zou betekenen om voor de aanvaarding van de huwelijksintentie strengere criteria te hanteren dan voor een partnerrelatie.

Zij stelt dan ook dat de beslissing het gelijkheidsbeginsel niet respecteert.

Alleszins is er sprake van schending van artikel 8 EVRM, recht op gezinsleven, door de gezinshereniging te weigeren rekening houdend met de lange relatie van verzoekster met haar echtgenoot.

Tweede onderdeel,

Voorafgaand:

Voor zover zou gesteld worden dat de beoordeling van het huwelijk tot de bevoegdheid behoort van de rechtbank van eerste aanleg merkt verzoekster het volgende op.

Artikel 27 van WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder een spéciale procédure; de betwisting hierover wordt voorgelegd aan de rechtbank van eerste aanleg.

"Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg.

Het beroep op de rechtbank van eerste aanleg is beperkt tot de situatie dat de geldigheid van de akte niet erkend wordt.

Er moet bijgevolg een onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het erkennen van de geldigheid van de akte op zich, en anderzijds de erkenning van het huwelijk in geval de akte zelf niet op haar geldigheid wordt betwist. Dit zijn twee onderscheiden situaties.

In casu zijn de twee aspecten aanwezig. Er wordt gesteld dat het document dat als huwelijksakte moet dienen een certificaat van een kerkelijk huwelijk is: 'Echter om officieel te zijn dient dit huwelijk steeds te worden geregistreerd bij de burgerlijke stand.'

Verzoekster zal dit onderdeel van de beslissing betwisten bij de rechtbank van eerste aanleg.

Verzoekster stelt in dat kader nu reeds dat in Eritrea het kerkelijk huwelijk als officieel huwelijk aanvaard is en er geen registratie bij de burgerlijke stand vereist is.

Wat betreft de argumenten aangehaald voor de bewering dat het om een schijnhuwelijk zou gaan dat bovendien in strijd zou zijn met de Belgische openbare orde.

In het kader van de hier bestreden beslissing dienen wel de aspecten van beweerd schijnhuwelijk onderzocht te worden, daar deze losstaan van de erkenning van de huwelijksakte zelf.

Verzoekster betwist dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

De beslissing stelt dat het om een zuiver door de familie gearangeerd huwelijk zou gaan en dat betrokkenen mekaar voor het huwelijk niet zouden gezien of gesproken hebben. Dit is deels juist maar is ingegeven door de culturele tradities van Eritrea. Aan de andere kant kenden de families mekaar daar zij in hetzelfde dorp woonden, en kenden de betrokkenen mekaar ook om die reden. Het ging dus niet om twee voor mekaar totaal onbekende personen; zij kenden mekaars achtergrond en familie.

Er was een kerkelijke plechtigheid en een beperkt feest. Op zich is dit laatste geen argument; dit heeft ook te maken met de tradities. Er zijn wel foto's gemaakt van het huwelijk. Er was inderdaad een beperkt samenwonen, maar ook dit ligt in de lijn van de culturele traditie. De essentiële discussie is bijgevolg of die gang van zaken als uitgangspunt in hoofde van verzoekster heeft dat zij een huwelijk zou aangegaan zijn uitsluitend om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Verzoekster is van mening dat dit niet het geval is en de multiculturalisering van de wereld een specifieke omgang vereist met deze realiteiten, voor zover zij de openbare orde niet fundamenteel in het gedrang brengen; verzoekster meent dat dit niet het geval is.

Na het huwelijk is er een beperkt huwelijksleven geweest. De echtgenoot is gevlucht en is erkend als vluchteling. Betrokkenen hebben in de mate van het mogelijke steeds met mekaar contact onderhouden, ondermeer via smartphone (zie stuk bewijs communicaties).

In de bestreden beslissing wordt een argument geput uit het feit dat de vader van de echtgenoot van verzoeker via gezinshereniging met een kind naar België kwam. Verzoekster noch haar echtgenoot hebben hier iets mee te maken. De echtgenoot van verzoekster is voor zijn vader naar België gekomen en werd hier als vluchteling erkend; het gaat dus om een situatie die volkomen losstaat van deze van zijn vader.

Ook het motief dat 'het uiteindelijk doel is het verblijf in België van zo veel mogelijk familieleden; immers de moeder, broers/zussen in een kamp in Ethiopië tót hun visum ook kan worden geregeld', is onaanvaardbaar en maakt duidelijk dat de weigering van het visum (ook) door andere motieven is ingegeven dan deze die op verzoekster en haar echtgenoot betrekking hebben, en in die zin de ganse onderliggende motivering duidelijk maakt dat het visum aan verzoekster ten onrechte werd geweigerd.

Ondergeschikt wat betreft het invoeren in dit kader van de openbare orde-exceptie van artikel 21 W1PR. Dit artikel betreft in eerste instantie de erkenning van de huwelijksakte op zicht.

Voor zover dit een onderdeel zou zijn van de beoordeling van het huwelijk op zich wordt opgemerkt dat dit artikel niet willekeurig kan worden toegepast; het vereist dat de toepassing van het buitenlands recht zou leiden tót een resultaat dan kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. 'Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.'

Verzoekster stelt dat uit het hogervermeld blijkt dat de openbare orde-exceptie niet conform de bepaling van artikel 21 in casu is toegepast. De ernst van de gevolgen van vermeld huwelijk met een persoon die erkend werd als vluchteling in België is niet dermate dat het de Belgische openbare orde schendt. Het aspect dat de echtgenoot van verzoeker als vluchteling werd erkend en dat het gaat om een huwelijk met een persoon die relatief recent geleefd heeft in de context van Eritrea is op geen enkele wijze overwogen bij de beoordeling van het openbare orde aspect.

Aangezien de motivering om vermelde redenen niet beantwoordt aan de door de wet gestelde vereisten.

Dat de beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Het is niet betwist dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag in het kader van gezinshereniging, een Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk voorlegde. Hoewel de verwerende partij in haar nota voorhoudt dat het voorgelegde Eritrese certificaat van kerkelijk huwelijk niet kan worden beschouwd als een authentieke akte, blijkt uit de bestreden beslissing zeer duidelijk dat de gemachtigde in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR heeft toegepast. De gemachtigde heeft derhalve het Eritrese certificaat van kerkelijk huwelijk beschouwd als een buitenlandse authentieke akte waarop artikel 27 van het WIPR van toepassing is. Verzoekster betwist de wettigheid van deze toepassing van artikel 27 van het WIPR niet.

3.4. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat

deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte.

Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.5. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van de visumaanvraag, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde stelt dat verzoekster zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het gevraagde visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd omdat de gemachtigde *“het huwelijk in kwestie [weigert] te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging open”*.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR in samenhang met artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Hij weigert het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Hierbij wordt in de eerste plaats verwezen naar elementen uit het administratief dossier, zoals verklaringen van de dhr. G.G.T. in het kader van zijn asielaanvraag en het interview dat van verzoekster werd afgenomen op de diplomatieke post te Addis Abeba. Voorts wordt verwezen naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde procureur des Konings van 9 mei 2017. Op grond van deze gegevens komt de gemachtigde tot de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde. Om die reden kan verzoekster zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging met dhr. G.G.T.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.6. Uit de bestreden visumweigering blijkt dat de gemachtigde in casu alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Hij is met name nagegaan of verzoekende partij voldoet aan artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij hij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van het voorgelegde Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De gemachtigde geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom hij de mening is toegedaan dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde en waarom bijgevolg verzoekster het visum gezinshereniging dient te worden geweigerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden visumweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde, derwijze dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om het gevraagde visum te verkrijgen.

In zoverre verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk en de niet-erkenning van het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging. Een miskenning van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.7. Verzoekster stelt dat *“een onderscheid [moet] worden gemaakt tussen enerzijds het erkennen van de geldigheid van de akte op zich, en anderzijds de erkenning van het huwelijk in geval de akte zelf niet op haar geldigheid wordt betwist.”*

Het onderdeel van de bestreden beslissing met betrekking tot het voorgelegde certificaat van kerkelijk huwelijk waar wordt gesteld *“Echter om officieel te zijn dient dit huwelijk steeds te worden geregistreerd bij de burgerlijke stand”*, zal verzoekster betwisten bij de rechtbank van eerste aanleg.

Wat betreft de *“argumenten aangehaald voor de bewering dat het om een schijnhuwelijk zou gaan dat bovendien in strijd zou zijn met de Belgische openbare orde”*, meent verzoekster dat *“de aspecten van beweerd schijnhuwelijk”* wel dienen te worden onderzocht in het kader van de bestreden beslissing, daar deze losstaan van de erkenning van de huwelijksakte zelf. Verzoekster betwist dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Zij stelt in essentie dat er te weinig rekening wordt gehouden met de culturele tradities van Eritrea, dat geen rekening worden gehouden met het feit dat haar echtgenoot kort na het huwelijk is gevlucht en erkend is als vluchteling, dat de verwijzing naar familieleden in België losstaat van zijn situatie en dat de verwijzing naar familieleden in Ethiopië onaanvaardbaar is. Verder stelt zij dat de openbare orde orde-exceptie niet conform artikel 21 WIPR is toegepast daar geen rekening werd gehouden met het feit dat dhr. G.G.T. als vluchteling is erkend.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, vormt de bevinding dat om officieel geldig te zijn het kerkelijk huwelijk moet worden geregistreerd bij de burgerlijke stand in casu niet de reden waarom het huwelijk niet wordt erkend.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de beslissing tot niet-erkenning van het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk louter en alleen is gebaseerd op de vaststelling, na onderzoek naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR in samenhang met artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Een erkenning van het huwelijk in dit geval zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde.

Hierbij verwijst de gemachtigde onder meer naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde procureur des Konings van 9 mei 2017, zoals onder meer zijn bevinding dat om officieel geldig te zijn het kerkelijk huwelijk moet worden geregistreerd bij de burgerlijke stand. Maar nogmaals, deze bevinding is niet de reden waarom in casu het huwelijk niet wordt erkend.

De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoekster in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk met de heer G.G.T. wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit haar betoog blijkt dat verzoekster in essentie de vaststelling van de gemachtigde van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk betwist.

De Raad herinnert eraan dat nagaan of er geen sprake is van onverenigbaarheid met de openbare orde onderdeel uitmaakt van de inhoudelijke controle naar de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten, zoals voorgeschreven door artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe zou strekken aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk niet

heeft erkend en het de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel – onder meer wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 18, 21 en 27 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek –, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk in België niet erkend word erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

3.8. De schending van formele en materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het tweede onderdeel van het middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

3.9. In een eerste onderdeel van het middel wordt onder meer de schending aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel, doch de uiteenzetting in dit onderdeel is voor de Raad niet duidelijk. Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van verzoekster dat indien de gemachtigde de criteria zou hebben toegepast die gelden voor een wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie, verzoekster wel in aanmerking zou zijn gekomen voor een visum in het kader van gezinshereniging. In het verzoekschrift wordt verder gesteld dat deze criteria niet de *“beoordeling van de intentie om een gebonden leefgemeenschap te vormen”* inhouden. Verzoekster meent dat het een discriminatie betekent om voor de aanvaarding van de huwelijksintentie strengere criteria te hanteren dan voor een partnerrelatie en stelt dat zij onmiskenbaar het bewijs levert dat vereist is voor de erkenning van een partnerrelatie.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

In dit kader merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een visumaanvraag heeft ingediend als echtgenote van dhr. G.G.T. en niet als een wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in de hoedanigheid van een wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie een visumaanvraag heeft ingediend. De gemachtigde was er dan ook niet toegehouden om te onderzoeken of verzoekster voldoet aan de criteria van een duurzame en stabiele partnerrelatie, zoals uiteengezet in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, en op basis daarvan in aanmerking komt voor gezinshereniging. Hij handelde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk door de visumaanvraag enkel te onderzoeken op basis van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekster zich enkel beriep op haar hoedanigheid van echtgenote.

Verder wijst de Raad erop dat om als partner in een aanmerking te komen voor gezinshereniging, niet enkel de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie moet worden aangetoond, maar dat ook dat een wettelijke geregistreerd partnerschap moet zijn afgesloten. Verzoekster toont niet aan dat het vereiste bewijs van een wettelijk geregistreerd partnerschap werd voorgelegd, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Derhalve geeft verzoekster geen blijk van een belang bij dit onderdeel van haar middel.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeksters betoog geheel voorbij gaat aan het feit dat haar huwelijk niet werd erkend omdat het als een schijnhuwelijk wordt beschouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijk in casu niet wordt erkend omdat het kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar op het verwerven van een verblijfsvoordeel. Daarbij moet worden opgemerkt dat de essentie van een huwelijk en een geregistreerde wettelijke samenwoning in het kader van een duurzame en stabiele relatie, zoals gedefinieerd in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, hetzelfde is, met name het stichten (of: vormen) en formaliseren van een duurzame levensgemeenschap. Voorts wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, er evenmin een wettelijke samenwoning is wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen

om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.10. Inzoverre verzoekster nog opwerpt dat, rekening houdend met haar lange relatie met haar echtgenoot, de visumweigering een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor Staten om een religieus, in casu kerkelijk, huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Nu verzoeksters (kerkelijk) huwelijk niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES